

Adevărul sau cucoșul de la moară

Alecu Donici

Cucoșul, știți prea bine, că are însușire
De a ne da de știre
Prefacerile zilei ș-a timpului schimbări.
El, fără a se supune
La reguli și cercări,
Când adevărul spune,
E ca un fabulist;

Iar când arată timpul e cam naturalist.
Știu dar că la o moară, cucoșul prin cântare
Morarului da veste la vreme de mâncare.
Însă-ntr-o zi, când moara umbla mereu vuind,
Și unda zgomotoasă, în roți cu-a sa iuțime

Izbea din înălțime
În aer spumegând,

Morarul simțea foame. Deci iese el din moară
Și vede cum cucoșul, sărind pe-o grindisoară,

În pene se umfla,
Din gât se încorda,

Ș-apoi, căscându-și pliscul, se pare că cânta.
Însă a lui cântare, de vuiet mistuită,

Era neauzită.
Morarul trist se duse în moară, așteptând
S-audă mai degrabă cucoșul său cântând.

Așteaptă, măi morare,
C-așa-i și-n lumea mare:

Când relele năravuri vuiesc neîncetat,
Atuncea adevărul nu este ascultat.